

De
vloek
van Bedaron

De
vloek
van Bedaron

Ursula Visser

Eerder verschenen:

Fantasy:

Het Atria Project © 2015

Deze roman is geheel een werk van fictie. De namen, personen en incidenten zoals geportretteerd, komen uit de auteurs verbeelding.

Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of plaatsen berust geheel op toeval.

Schrijver: Ursula Visser

Coverontwerp: Ursula Visser/foto: Chris Cole/Depositphotos

ISBN: 9789402155006

2016 © Ursula Visser

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Is alles voor niets geweest?

Buiten draaien de wieken van de windmolen langzaam rond. Op het gras zit een kangoeroe met een jong. Het dier springt weg als Lars de buitendeur open doet. Ik richt mijn blik op mijn aantekeningenboekje dat voor me ligt en pak mijn pen om verder te schrijven.

Eind september: samenvatting.

Nog geen zeven maanden geleden zag mijn leven er heel anders uit. Het is lang geleden dat ik de geur van boeken in mijn winkel heb opgesnoven. Het is allemaal verleden tijd. De winkel is niet langer van mij, hij is verkocht aan Lindsay en haar man. Marco heeft het voor ons geregeld. Wilson het dorp waar ik woonde, heb ik niet meer teruggezien. Gelukkig heb ik Paul nog. Hij is samen met Pat, één van de weinige die de aanval van Het Atria Project heeft overleefd.

In de weken direct na de vernietiging van het portaal in de woestijn, ben ik geplaagd door nachtmerries. Lars denkt dat het door de spanning komt, maar ik weet beter. De herinneringen die Jarod in mijn hoofd heeft gestopt, komen in de nacht tot leven. Sindsdien bezoek ik een psycholoog van First Contact Investigation Unit; Simon Silver. Hij helpt me de herinneringen die eerst door elkaar liepen, in chronologische volgorde te zetten. Vanaf de eerste sessie moet ik alles opschrijven, een dagboek bijhouden. En dat, brengt weer een heel andere spanning met zich mee. Ik kom steeds meer over mijzelf te weten.

Omdat de soldaten van Het Atria Project ons telkens weer weten op te sporen, zijn we vaak verhuisd. Er moet een ander portaal zijn, maar

dat is nog niet gevonden. Ik denk dat het hetzelfde portaal is, waardoor Jarod me mee naar Atria heeft genomen.

Iedere keer worden we in een klein dorp geplaatst. Telkens in een andere staat van Australië. Nu wonen we in Roma, Queensland. Het ligt ongeveer vijfenhalf uur rijden ten westen van Brisbane. We wonen hier nu twee maanden en de hoop dat we hier nog even kunnen blijven begon te groeien. Tot gisteren.

Gisteren stond Marco ineens voor onze deur. En dat betekent niet veel goeds. We zijn direct begonnen aan het inpakken van onze bezittingen, die in twee dozen past. Lars is de laatste dingen aan het regelen en ik zit hier in de kamer aan mijn bureau te schrijven. Over een uur worden we opgehaald.

Ik leg de pen neer en kijk naar Lars die met een doos door de kamer loopt. Deze verhuizing is anders. Het is de eerste keer dat Marco ons zelf komt vertellen dat we weer moeten vertrekken. Er lag een uitdrukking op zijn gezicht die ik moeilijk kan omschrijven. Er is iets belangrijks gebeurd. Ik moet iets over het hoofd gezien hebben. Dat is een gedachte die me niet loslaat. Ik hoop dat ik lang genoeg heb om in mijn aantekeningen van de afgelopen maanden aanwijzingen te vinden. Ik blader in mijn boekje een groot aantal handgeschreven pagina's naar voren, en begin te lezen.

Eerste week van mei.

Iets meer dan drie weken geleden was ik een ander persoon. Een andere Abby dan ik nu ben. Die opgeruimde, ietwat saaie eigenaresse van een boekenzaak lijkt zo ver weg, dat ik me nauwelijks nog kan herinneren wie ik was. Wat een vreemde wending kan het leven soms nemen, zou het mijn lot zijn? Ik weet niet of ik daar in geloof, of ik er wel in wil geloven. Je leven brengt soms uitdagingen op je pad en daar moet je mee om zien te gaan. Uitdagingen heb ik genoeg gehad de afgelopen weken. Meer dan me lief is.

Nadat we de orangerode explosie van het Australische portaal van Atria achter ons hebben gelaten en er vandaan reden in de auto, zijn we hier geëindigd. Waar hier is weet ik niet. Ze willen het ons niet vertellen. We zijn nu veilig, maar we weten niet voor hoe lang. Atria is nog steeds achter ons aan.

Drie weken is een hele korte tijd om alles te verwerken, te kort. Ik voel alsof ik een beetje geleefd ben. Alsof het allemaal niet om ons gaat. Niet alleen is er iemand naar ons op zoek, ze willen ons voor ons licht. Onze gave.

Anthony's lichaam is geborgen.

Paul, Lars, Ingrid, Laura, Mayra en ik zijn veilig.

Derde week van mei.

Twee weken zijn er verstreken. Twee weken waarin de blaadjes van mijn boekje volgeschreven zijn met feiten die we boven water hebben weten te halen. Naast de feiten kan ik ook mijn eigen angsten en vermoedens kwijt. Ik draag mijn boekje altijd bij me.

Ik ben ongedurig. Er knaagt iets in mij en ik kan er mijn vinger niet op leggen. Twee weken die verstreken zijn, betekenen een afsluiting van een deel van mijn leven, maar ook het begin van een nieuwe toekomst.

Nog niets van Neil gehoord. Rena Allen, het nieuwe hoofd van First Contact Investigation Unit en de vervangster van Anthony, gaat ervan uit dat Neil echt niet meer terugkomt. Ik heb een poging gedaan haar te overtuigen dat ik tijdens de explosies die door het FCIU veroorzaakt werden, het blauwe licht gezien denk te hebben. Onderzoek heeft uitgewezen dat die poort naar Atria definitief verdwenen is.

Het is een vreemd gevoel om weer terug te zijn op aarde. Ik ben verward. Verward omdat in die twee weken dat ik op Atria gevangen werd gehouden door Jarod, op aarde twee jaar zijn verstreken. Die twee weken leken voor mij al eindeloos te duren, maar ze zijn niets met de twee jaar die Lars op me heeft gewacht. Dat is iets wat eerst in

moet zinken. Mijn liefde voor Lars is sterk als altijd, maar hij heeft me twee jaar niet gezien. Niet dat hij minder van me houdt, tenminste dat denk ik niet, maar hij is als het ware gewend geraakt aan een leven zonder mij. Dat voelt vreemd. Voor hem en voor mij. Hij heeft zoveel dingen doorstaan zonder mij. De tijd dat we geliefden waren valt in het niet tegen de tijd dat hij alleen was. Terwijl ik denk gewoon door te kunnen gaan op de oude voet, is hij wat afstandelijker. Het is alsof hij verwacht dat ik ieder moment weer kan verdwijnen, niet dat ik dat van plan ben! Nu begrijp ik dat. Terwijl ik dit schrijf ligt Lars in ons bed. Sinds afgelopen nacht zijn we inderdaad verder gegaan met onze relatie. Gelukkig.

Begin juni.

Onze dagen lijken een aaneenschakeling van vergaderingen. Vergaderingen waarin de dingen die FCIU heeft achterhaald, verder onderzocht zijn. Lars heeft geprobeerd om me op de hoogte te brengen wat er de afgelopen twee jaar aan informatie is verzameld. Vanmiddag nog met Mayra hierover gesproken. Voor haar is het net zo vreemd als voor mij, misschien nog wel vreemder omdat zij langer op Atria is geweest dan ik.

Lars heeft me verteld dat hij samen met Paul, Marco en Jack, (de echte Jack) op zoek is gegaan naar alle feiten die ze boven tafel konden krijgen. Ze zijn op zoek gegaan naar een wapen om de onzichtbare barrière door te komen. In die twee jaar dat ik weg was, is het duidelijk geworden dat het portaal ondoordringbaar was. Het Atria Project heeft destijds met opzet het portaal gedeactiveerd om ons erin te laten.

In die twee jaar is de samenwerking tussen FCIU en mijn vrienden tot stand gekomen en werden ze deel van het team. Ze moesten wel, omdat de dingen die ze uitvonden zo schokkend en vreemd waren dat ze alle steun konden gebruiken.

De jarenlange ervaring als rechercheur hebben Paul zeker geholpen

om informatie te verzamelen en ontrafelen.

Eind juni

We moeten weg. Rena Allen heeft het ons net verteld. Iedereen krijgt een eigen FCIU soldaat mee. Deidr is de man die ons moet beschermen. Hij is twee meter en zegt geen woord. We worden voor onze eigen veiligheid uit elkaar gehaald en op een veilige plek in het land moeten we ons settelen. We weten niet waar we heen gaan totdat we er zijn. Dat betekent dat we geen contact met elkaar kunnen hebben. Lars is onze schamele bezittingen aan het inpakken. Er wordt op de deur geklopt, we moeten gaan.

Een dag later.

We zijn in Burke, of in de buurt. We wonen op een oude boerderij. Lars en ik hebben net onze koffer uitgepakt. De boerderij is vervallen, ik weet niet of ze van ons verwachten dat we het gaan opknappen, maar een goede schoonmaakbeurt kan geen kwaad. Er is een baan voor Lars geregeld. Hij gaat op een boerderij in de buurt werken. Een grote schapenboer. Ik maak me zorgen over onze vrienden, waar zitten ze? Deidr zegt nog steeds niets. En ik zeg niets over Jarod. Niet tegen Lars. Simon Silver, mijn psycholoog weet meer dan hij.

Half juli.

Net nu we een beetje gewend zijn moeten we weer weg. Terwijl ik dit schrijf zitten we in de zelfde zwarte MPV die ons hierheen gebracht heeft. Ze hebben ons niet eens de tijd gegeven om fatsoenlijk afscheid te nemen. Niet dat we zoveel mensen kennen. Een van de mannen die ons op heeft gehaald heeft Lars' werkgever op de hoogte gebracht dat hij ontslag neemt. Lars en ik proberen er het beste van te maken, ook al voelen we ons ongelukkig met deze situatie. Hoe lang moeten we nog zo doorgaan? Op de een of andere manier is Atria er achter gekomen waar we zijn. De man die ons heeft opgehaald, weigert

te zeggen hoe het met onze vrienden is.

Diezelfde avond...

Weer in een nieuw dorp. Weer ergens achteraf. Het is stoffig en de watermolen piept de hele avond door, ik word er gek van. Lars gaat hem maken zodra het licht is. Misschien kom ik dan achter waar we zijn. De mannen die in dienst zijn van FCIU zijn niet bepaald loslippig met informatie.

Ik ben aan het puzzelen met de informatie die in mijn oude boekje staan. Met name de door Jarod uitgescheurde pagina's. Een paar namen heb ik ontcijferd:

Harris P & J, dat zijn Jim en Pat Harris, de poortwachters.

F. G. Reystone, dat is Jarod Greystone.

L. D. E. Baron, dat is Laura de Baron.

Ik pak mijn oude boekje erbij. Hoe kan het dat ik die namen kende voordat ik de personen gezien heb? Dit is de informatie die Jarod eruit gescheurd heeft. Omdat hij niet wilde dat Het Atria Project hier achter kwam. Op de achterkant van een blaadje staat de cyclus weergegeven:

Vijf jaren, en een reeks getallen en de opmerking: (herinneringen uit vorige reeks).

Zou Jarod dan toch de waarheid hebben verteld over het feit dat Het Atria Project ons oppakt en telkens onze herinneringen wist? Dat ik al vaker aan hen ontsnapt ben? Dat ik daadwerkelijk alle herinneringen die ik heb uit een vorig leven heb beleefd?

Ik draai een blaadje om van mijn dagboek. De tekst is overgenomen uit mijn oude boekje: namen gevolgd door reeksen van letters en nummers:

Laura: SC01S05. Lars: SC04S05. Achter mijn naam staat: SC04S05. Dat is dezelfde reeks als Lars heeft! Als ik het blaadje omdraai zie ik staan: Subject/Cyclus/Aantal/Sectie. Er zijn vijf secties. In welke sectie

ben ik? UV lamp!

Ik wil weten wat ik ermee bedoelde toen ik het opschreef. Ik heb nog een half uur voordat we opgehaald worden. Ik heb het gevoel dat ik iets mis.

Eind juli.

Lars is weer begonnen met schrijven, ik heb vandaag geleerd hoe ik een schaap moet scheren. Ingrid en Paul zijn (weer) een setje! Ik ben blij voor hen. Dit nieuws heb ik van een van de mannen die ons moeten bewaken. Rick, hij is nieuw, een beer van een vent. Indrukwekkend. Met Laura is ook alles goed, ze heeft een paar foto's gepubliceerd in een blad onder een pseudoniem.

Ik moet weer denken aan Jarod. Aan de dingen die Lars me over hem verteld heeft. Hij is een metamorf en kan in verschillende personen veranderen. Ik heb het gezien toen Jarods geest uit het lichaam gedreven werd. Neil wist dit allemaal. Hij heeft urenlang met Lars alleen doorgebracht toen ik bij Jarod op Atria was. Hij heeft hem dingen verteld die ze voor de rest verborgen hielden. Gewoonweg omdat ze niemand konden vertrouwen. Het zit in mijn hoofd want Lars heeft het me verteld, maar ik durf het niet op te schrijven. Nog niet.

Augustus.

Het is koud in de nachten, maar de sterrenhemel is prachtig hier. Eindelijk even rust. Het boek van Lars vordert gestaag. Hij lijkt eindelijk weer in het goede ritme te zijn gekomen. Ik heb gisteren de deuren staan schilderen, wat moet ik anders? De spetters van de blauwe verf zitten nog op mijn hand. Alle bewakers zijn vervangen, geen idee waarom, behalve Rick. Hij heeft hout staan hakken met Lars vanmiddag. Geen nieuws over Neil, Mayra, Ingrid, Paul en Laura.

Ik kijk op van de bladzijden als ik een geluid bij de deur hoor.

Lars staat met een doos in zijn handen naar me te kijken. ‘Gaat het?’

Ik probeer moedig te glimlachen, ‘Ik ben zo klaar hier.’

Nadenkend draai ik een lok van mijn haar om mijn vinger, ik kan er nog niet aan wennen dat het alle kleur heeft verloren. Het onderbuikgevoel dat ik iets over het hoofd zie, blijft. Ik sla een pagina om en lees verder.

Eind augustus.

We zijn alweer verhuisd, ik ben zo verdrietig! Weer een nieuw huis. Gisteren zijn we aangekomen in Roma. Rick heeft ons er heen gereden. De beveiliging is opgeschroefd, naast Rick is er een man (Dick) en een vrouw (Lisa) bij ons gekomen, ze slapen in de schapenscheerders verblijven. Lars en ik denken dat er iets aan de hand is. Waarom kan Atria ons steeds vinden?

Ik heb een pruik gekocht want ik heb een baantje bij de plaatselijke supermarkt. De pruik doe ik op om niet herkend te worden, rood is hij. Dezelfde kleur als het haar van Laura. Ik mag het eigenlijk niet opschrijven maar Laura is terug bij FCIU. Geen idee waarom, Rick weet het ook niet.

September.

Eindelijk wat nieuws! Ze hebben een spion van Het Atria Project te pakken! Hopelijk horen we nu meer over hun werkwijze, wie ze precies zijn en wat ze met ons willen. Lars maakt zich zorgen over Rick. Hij vindt hem iets te amicaal worden. Hopelijk zijn we hier niet lang meer. Ik heb nog altijd de hoop ooit terug te kunnen keren naar Wilson.

Met een blik op mijn horloge, zie ik dat over tien minuten de mannen van FCIU er zullen zijn. Ik blader door de resterende vijf pagina's aantekeningen. Geen tijd meer om alles te lezen, maar mijn ogen registreren de woorden; *Laura: geen bericht. Waar is Neil?*

Ik sla mijn boekje dicht. Neil. Nog altijd geef ik de hoop niet op hem ooit nog terug te zien, al praat ik er niet meer over. In feite zijn de laatste vier maanden een oase van rust geweest. Soms dachten we echt dat we hier zouden kunnen blijven in Roma. Het is ons niet gegund. Marco komt de kamer inlopen, de spanning staat op zijn gezicht te lezen.

‘Wat is er aan de hand, Marco?’

‘Dat heb ik hem ook gevraagd,’ zegt Lars die achter hem loopt.

‘We moeten nu weg. Als we veilig zijn horen jullie alles.’

De toon waarop hij het zegt doet me de rillingen over de rug lopen. Vijf minuten later zitten we in de MPV, een tweede auto rijdt achter ons aan. Lars zit naast me. Hij kijkt me aan, ‘Heb je nog iets kunnen vinden?’

‘Nee, maar ik zoek nog even verder in mijn aantekeningen.’ Ik pak mijn oude boekje. Wederom zoek ik de uitgescheurde pagina’s op. De namen die er staan, de reeks cijfers en getallen. Lars vraagt of hij kan helpen en ik laat hem de pagina zien. Zijn ogen worden groot. Als ik hem wil vragen wat hij gezien heeft, buigt hij naar me toe en fluistert in mijn oor, ‘Bedaron is toch de opdrachtgever, hij heeft Jarod ingehuurd om ons te vinden?’

Ik knik en Lars vervolgt: ‘Atria wordt gebruikt als tussenstation omdat zijn thuisplaneet te ver weg is voor een transporter. Maar als jij zo belangrijk bent, waarom komt hij dan zelf niet om je te halen?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Omdat hij een persoonlijke boodschapper heeft gestuurd. Hij heeft een back-up plan.’ Lars legt zijn vinger onder Laura’s naam. Ik begriep het niet en kijk hem aan. Lars tikt op haar naam en fluistert haast onhoorbaar: ‘Laura de Baron, dat is Bedaron door elkaar gehusseld.’

2

Als de MPV stopt en de deuren voor ons zich openen overvalt het gevoel me dat ik weg wil rennen. Na maanden van rondreizen, onzekerheid en afwachten, zijn we weer terug in het gebouw waar het allemaal begon. In de zes maanden dat wij rond hebben getrokken heeft FCIU het gebouw onder het zand van de woestijn herbouwd. Het is griezelig hetzelfde, alsof er niets is gebeurd. Alsof er geen doden zijn gevallen, alsof we geen vrienden hebben verloren.

Rick leidt ons langs de receptie naar dezelfde vergaderzaal. Rena en Marco staan aan het hoofd van de tafel. Rick blijft bij de deur staan als wij naar binnen lopen en aan de tafel gaan zitten. Het voelt alsof de klok teruggedraaid is. Mayra, Ingrid, Lars en ik. De enige nieuweling is Paul. De grote afwezigen zijn Laura, Pat en Neil.

Rena drinkt een glas water leeg en zet het langzaam neer. Ze kijkt naar de papieren die voor haar liggen, alsof ze zich ervan moet verzekeren dat alles wat ze nodig heeft er ligt. Als we goed en wel zitten begint ze te spreken.

‘De documenten die Mayra bij Jarod heeft weggenomen hebben op veel vragen een antwoord gegeven. Onze specialist bij FCIU, heeft zes maanden nodig gehad om alles in kaart te brengen. Jullie spelen een cruciale rol in het geheel. Jarod had op Atria in een ondergrondse bunker een holografische kamer gemaakt. Daar heeft hij jou, Abby, gevangen gehouden.’

Marco geeft Rena een dossier. Mijn naam staat er op.

‘Alles wat we weten staat in dit dossier,’ ze tikt er met haar vinger op. ‘Dossier Abby.’

Een dossier met mijn naam? Het is wel vijf centimeter dik.

Er steken gekleurde blaadjes uit. Rena opent het, het eerste blad is een foto van mij. 'Er is nog zoveel te leren en te ontdekken. Er zijn exoplaneten, op grote afstand van ons zonnestelsel. Honderden lichtjaren van Atria en de Zuiderdriehoek verwijderd. Wij vermoeden dat jullie van een exoplaneet komen. Maar we weten niet waarom jullie hier zijn.'

'Waarom hebben jullie ons eerst uit elkaar gehaald en zijn we nu samen? Is het gevaar geweken?' Lars stelt de vraag die al een paar uur door mijn hoofd speelt.

'Nee. Het Atria Project heeft het nog niet opgegeven, ze zijn nog steeds naar jullie op zoek.'

De manier waarop ze de woorden uitsprekt zint me niets. Rena schraapt haar keel. 'Er is een tweede Portaal in Australië. Het is nog niet gelokaliseerd. Vanuit dit portaal komen steeds de soldaten van Atria in kleine groepjes van twee of drie. Wij vermoeden dat de transporter geen grote groepen kan verplaatsen naar de Aarde. Dat is ons geluk.'

'Hoe hebben ze ons steeds weer weten te vinden?'

Rena knikt naar Ingrid, alsof ze de vraag verwacht. 'We wisten dat er een lek moest zijn in het team. Dat lek is er ook.' Ze richt haar blik op mij en ik voel mijn keel samenknijpen als alle ogen zich op mij richten. Alsjeblieft bevestig niet wat Lars al vermoedde. Ik schud mijn hoofd, maar haar lippen vormen haar naam: 'Laura.'

Rena brengt me naar het cellencomplex. Ik heb erop gestaan om Laura te zien. Als we er zijn laat ze me alleen verder de gang inlopen. Aan de eerste lege cel loop ik voorbij.

Door de glazen deur van de tweede cel, zie ik Laura op het bed liggen. Ze ligt te slapen. Ik kan nauwelijks geloven dat ze haar hier gevangen houden. Dat zij de verrader is. Ik ken haar al zo lang. Haar rode haar ligt over het kussen verspreid. Een dunne deken ligt over haar slanke lichaam. Ze lijkt zo onschuldig, weerloos. Als ik de

bewijzen mag geloven, steekt er een gewiekt brein in haar.

Ik denk terug aan alles wat we mee hebben gemaakt. Aan de achtervolging van Ingrid's ontvoerders, de witte ziekenhuiskamer waar we met zijn drieën aan elkaar gekoppeld waren. Had ik toen al een gevoel dat ik niet wist wat ze was? Heb ik het me niet af gevraagd? Ja, als ik eerlijk ben, wel.

Rena denkt dat het een poging was om het licht uit ons te filteren. In plaats daarvan, zorgde onze koppeling ervoor dat we alle herinneringen met elkaar deelden. Wat ik toen gezien heb in Laura's hoofd, waren de beelden van de mensen die zij ooit had aangenomen. Op dat moment realiseerde ik het me alleen niet.

Laura is een metamorf en daar heb ik geen goede ervaring mee. We hadden haar toen moeten achterlaten, in die nare steriele kamer bij Atria. Misschien was ons dan een heleboel bespaard gebleven. Dan had Neil misschien nog geleefd.

Laura beweegt. Zodra ze me ziet springt ze op van haar bed en loopt op me af. 'Abby, wat ben ik blij je te zien, zeg dat ze me hieruit moeten laten!'

Ik leg mijn hand op het glas tussen ons in. Zij legt haar hand op die van mij. Kan ik werkelijk geloven dat zij de verrader is?

'Geloof me, Abby. Ik ben het niet.'

Ik wil haar geloven, meer dan me lief is. 'Laura...' begin ik, maar wat moet ik zeggen? Onze handen liggen nog steeds tegen elkaar en het glas neemt onze warmte aan. Nu ik haar warmte kan voelen moet ik ineens aan Pat denken. Ik herinner me wat hij tegen me gezegd heeft, hier in ditzelfde gebouw. Hij zei dat hij haar niet vertrouwde. Dat was toen we allemaal bij elkaar waren, net voordat Anthony ons vertelde wie ons gered had en waar we al die tijd waren; op de planeet Atria.

De plek waar onze handen elkaar raken wordt warmer. En ik herinner me de vrouw waar Laura mee aan het praten was op het feest, waar ze mee weg ging. Ik weet nog dat ik dat vreemd vond. Ik vraag

Laura of ze zich de vrouw kan herinneren.

‘Jazeker, ze vroeg of ik haar even ergens mee wilde helpen. Ze moest een schilderij in de andere ruimte verplaatsen. Toen ik haar vroeg of de bewaking haar niet kon helpen zei ze dat die bezig waren. Ik heb haar geholpen. Je weet wel vrouwen onder elkaar steunen elkaar toch?’

De onderliggende opmerking gaat niet aan me voorbij en ik vraag haar of haar iets is opgevallen aan de vrouw. Laura schudt haar hoofd maar lijkt zich dan toch iets te herinneren. ‘Ik weet niet of je er iets aan hebt, maar ze vroeg naar je achternaam. En ik weet nog dat ze een losse haar van mijn blouse af haalde, dat vond ik nog attent van haar.’

Ze vraagt naar mijn achternaam? Waarom? En haalt vervolgens een paar... ‘Heeft een metamorf niet een imprint nodig van iemand waarin ze willen veranderen?’ Onbewust stel ik de vraag hardop.

‘Ik ben geen metamorf.’

‘Nee, jij misschien niet, maar die vrouw waar je mee weg ging mogelijk wel! Laura dat moet het zijn! Toen de soldaten van Het Atria Project beseften dat ze niet mij, maar Ingrid hebben ontvoerd, zochten ze een andere manier om dichterbij me te komen. Als een metamorf jouw gedaante heeft aangenomen, kon die persoon precies volgen wat ik deed. Wist wie ik ken en wat ik weet.’ De vraag is, hoe weten we wie de metamorf is en wie de echte persoon?

Ik kijk in de hoopvolle ogen van Laura. Hoe kan ik zeker weten of deze Laura de echte is? De plaats waar onze handen elkaar raken wordt nog warmer en ik trek mijn hand weg, Laura doet hetzelfde. Ze glimlacht vriendelijk naar me. Een metamorf is geen exacte kopie van een persoon. Het zijn kleine subtiele dingen die anders zijn. Dit is echt Laura die voor me staat. Maar er is meer. Manipulatief. Dat is het. Jarod heeft me zo beïnvloed dat ik dingen deed die ik nooit voor mogelijk heb gehouden. Hij liet me dingen zien die hij wilde dat ik zag. Wanneer leer ik nu eens vertrouwen in mijzelf?

Ik scherm mijn gedachten af en glimlach terug. 'Ik zal zien wat ik voor je kan doen, om je hier uit te krijgen.'

Lars' arm ligt om mijn middel als we door de gang lopen in de richting van de lounge. Mayra, Ingrid en Paul zitten al op ons te wachten. We zijn later omdat ik mijn gesprek met Laura aan hem wilde vertellen voordat we hierheen gingen. Het is lang geleden dat we zo samen hebben gezeten, dat de laatste keer een vage herinnering is. Ondanks alles is de sfeer ontspannen. Nu zitten we hier, vier mensen die mijn vrienden zijn. Ingrid draagt een dienblad met mokken verse koffie uit de machine die naast de haard staat. Ze ziet er gelukkig uit, net als Paul die haar stralend aankijkt. Ik giet melk in mijn mok en wil hem oppakken van de tafel.

Op het moment dat mijn hand het oortje raakt verplaatst de mok zich. Glimlachend kijk ik rond, half verwachtend dat iemand een semi serieus gezicht trekt omdat ze een grapje met me uithalen. Maar er is niemand die mijn kant op kijkt. Ik beweeg mijn hand weer naar de mok, maar deze keer houd ik mijn ogen op de anderen. De mok verschuift weer, heel iets maar.

'Uhm, halen jullie een grap met me uit?' Iedereen kijkt me verbaast aan.

'Wat is er aan de hand, Abby?'

Ik leg kort uit wat er gebeurd is en reik weer naar het kopje. Dit keer komt er een flauw blauw licht uit mijn hand en het kopje valt om en de warme koffie verspreidt zich over de tafel. Mayra springt op om een doek te pakken. De mok die Ingrid aan haar lippen brengt om te drinken blijft in de lucht hangen als ik roep dat niemand koffie moet drinken. 'Er is iets aan de hand.'

'Ben je niet gewoon onhandig?' vraagt Paul. De alarmbellen in mijn hoofd gaan af. Iets is hier niet pluis. Ingrid zet haar mok neer en als ik hem wil vastpakken om te laten zien wat er bij mij gebeurd, verschuift de mok iets. Verbaast kijkt iedereen me aan.

‘Vraag me niet waarom het gebeurt.’ Ik ben net zo verbaasd als zij. Paul ruikt aan de mok koffie voor hem en dan aan de melk. ‘Het is de koffie. Zou die niet goed meer zijn?’ Paul heeft de zin nauwelijks uitgesproken of Rick komt om de hoek aangerend. ‘Stop. Laat de koffie staan!’

Alsof we door een wesp gestoken zijn deinzen we allemaal terug. Er komen mannen achter Rick vandaan met plastic containers. Tot onze verbazing worden de mokken in de containers gedaan en afgevoerd. Daarna komen twee mannen de koffiemachine loskoppelen en nemen hem mee.

‘Wat is er aan de hand?’ Mayra geeft de doek waarmee ze de tafel heeft droog gemaakt aan een man die hem in een plastic container stopt.

‘We verdenken iemand ervan gif in de koffie en thee te hebben gedaan. Nog geen kwartier geleden heeft een medewerker ook koffie uit deze machine gehaald. Hij ligt nu in het mortuarium. Hebben jullie ervan gedronken, het aangeraakt?’

‘Dankzij Abby niet.’ Mayra kijkt met angst op haar gezicht naar haar handen. Zij heeft de koffie met haar handen aangeraakt. Rick kijkt haar aan; ‘Mayra kom met me mee, de rest van jullie adviseer ik om grondig je handen te wassen.’

Hij laat ons geschrokken achter.

‘Ik ga verhaal halen,’ zegt Lars. ‘Paul ga je mee?’

‘Tuurlijk. Dames gaan jullie naar je kamer?’

Voordat we kunnen protesteren zijn Lars en Paul de lounge uit gelopen en blijven Ingrid en ik alleen achter.

‘Nou, laten wij dan maar slaafs opvolgen wat ze ons opgedragen hebben.’ De toon waarop Ingrid het zegt laat geen twijfel bestaan over wat ze denkt. ‘Gaan jullie maar naar je kamer...’

In de gang die naar de lobby leidt, staat Rena met een man te praten. Maar voordat ik tijd heb om hem goed te bekijken trekt Ingrid me mee. Ik ben helemaal van slag. Jesse? Hier? Nee, dat kan niet.

‘Abby wat is er? Het lijkt wel of je een geest hebt gezien.’ Ingrid legt haar smalle hand op mijn arm en kijkt me bezorgd aan. Ik schud even met mijn hoofd. ‘Ik dacht die man te herkennen die bij Rena stond.’

Ze kijkt me niet begrijpend aan en ik maak een wegwerpbeweging. We lopen mijn kamer in omdat die het dichtstbij is en wassen in de badkamer onze handen. Wel vier keer.

‘Het moet niet gekker worden, Abby. Wat hebben die gekken van Atria nog meer voor ons in petto. Zou Laura het gedaan hebben? Dat geloof je toch niet! Hoe kan dat nou? Ik dacht dat ze een vriendin was?’ Ingrid staat handenwringend midden in de kamer. De angst is van haar gezicht af te lezen. Ik kan het me zo goed voorstellen, ik voel het zelf ook.

‘Ik haat die valse zekerheid die ze ons geven. Ons verslepen van dorp naar dorp. Waan je jezelf veilig, proberen ze ons nota bene in het hoofdkwartier te vergiftigen! Wat zegt dat over Rena en haar soldaten?’ Ze staat te trillen op haar benen.

‘Kom ga zitten Ingrid, ik schenk ons wat te drinken in.’ Ik zet haar op de bank aan het einde van ons bed en loop naar de tafel. Er staat een fles water. Ik draai aan de dop die met een aantal klikken van de metalen dop los komt. Die is in ieder geval niet open geweest. De glazen schenk ik vol en geef haar er een. ‘Ik denk dat het niet zozeer met Rena en haar soldaten te maken heeft, maar met onze vijand.’ Mijn onderbuikgevoel zegt me dat we nog maar het topje van de ijsberg hebben gezien. Maar dat zeg ik Ingrid niet. Met trillende handen drinkt ze haar water op. Ik heb met haar te doen. Het Atria Project heeft haar wat dat betreft genoeg aangedaan. Ons allemaal. Wordt het niet eens tijd dat wij in de aanval gaan? Een klopje op de deur kondigt de komst van Paul en Lars aan. Het gif is in onderzoek en uit voorzorg wordt al het eten en drinken gecontroleerd. Paul neemt Ingrid liefdevol in zijn armen voordat ze naar hun eigen kamer gaan en de deur achter hen dichtvalt. Ik draai me om naar Lars

en kus hem. Zijn ogen glinsteren; 'Wat ben je van plan?'

'Het heft in eigen hand te nemen.'

Nu Rena beziggehouden wordt met het onderzoek, gaan Lars en ik op zoek naar mijn dossier. Lars opent met een looper, die hij eerder heeft gemaakt, de deur naar haar kantoor. In de hoek staat een dossierkast en we hopen dat ze het daarin opgeborgen heeft. Na een tijdje hebben we het gevonden. Eindelijk krijg ik 'dossier Abby' zoals Rena het noemt, te zien.

We gaan zitten achter het bureau van Rena. Lars trekt een stoel dichterbij. Het mapje waar alle informatie in verzameld is ligt voor me op het bureau. Met trillende handen open ik het.

Dit zijn de documenten die Mayra uit de woning van Jarod heeft meegenomen. Bovenop liggen foto's van Paul, Lars en mij. Deze foto's heb ik eerder gezien. Jack gaf ze aan Marco in het portaal, toen ik in de auto van Lars op hem wachtte, net voor onze eerste afspraak. Behalve de foto's zitten er losse vellen papier in met onbekende namen, naast de onze. Een kopie van de brief van Mayra, een handgetekende plattegrond van mijn winkel en informatie over mij.

De rillingen lopen me over de rug als ik zie welke informatie Jarod allemaal verzameld heeft over mij. Doordat ik zo gefocust was op tijd, heeft hij een exact tijdschema in elkaar gezet over waar ik was, wanneer en hoe lang. Ik vraag me af hoe lang hij me in de gaten heeft gehouden en deed hij het zelf of heeft hij iemand ingehuurd? Tussen de blaadjes tref ik een uitgeknipt stukje uit de krant over de verongelukte agent, John Ash. Ik vergeet nooit het moment dat ik het artikel las; op de veranda van het motel, waar we verbleven nadat we op zoek zijn gegaan naar Ingrid. Hoe lang is dat geleden? Er is zoveel gebeurd in de tussentijd.

Ik bijt op mijn lip op het moment dat ik de stamboom van mijn familie tegenkom. Ik scan het blaadje snel met mijn ogen. Geen tijd, we moeten opschieten. We spreiden de documenten uit over tafel, maken er foto's van, leggen ze daarna in de juiste volgorde terug in

het mapje, en bergen dat weer op. Voordat we Rena's kantoor uitlopen kijken we rond of we alles precies zo achterlaten als aangetroffen en draait Lars de deur weer op slot. Ik voel me als een dief in de nacht als we door de gang lopen naar onze kamer.

Als we terug zijn, voel ik me duizelig worden. Lars ziet dat ik sta te wankelen op mijn benen en vraagt of het wel goed gaat. De laatste paar dagen ben ik moe en voel me niet zo lekker. 'Ik denk dat ik even ga liggen, het was een lange dag.' Ik schop mijn schoenen uit en merk dat mijn knieën week worden. Ik voel Lars' armen om me heen als hij me optilt en op het bed neerlegt.

'Kom je even bij me liggen?' Ik wil hem dicht bij me hebben. Hij legt een deken over me heen en komt op zijn rug naast me liggen. Ik ga tegen hem aan liggen en hij legt zijn arm beschermend op mij heen. Als zijn lippen mijn voorhoofd raken slaap ik al bijna.

Het zonlicht schijnt door het keukenraam dat openstaat. Er komt een fris briesje naar binnen. De gordijnen bewegen een beetje in de wind. De waterbak die voor het keukenraam staat zit vol met felgekleurde papegaaien. Ze kwetteren tegen elkaar en willen allemaal het beste plekje hebben. Ik houd van de vogels, ze zijn mooi. Mijn handen snijden haast vanzelf de groenten voor de lunch.

Ik kijk over mijn schouder en zie Lars in zijn schrijfkamer zitten. Hij is begonnen met zijn tweede boek. Hij kijkt even op en zijn stralende glimlach bezorgt me vlinders in de buik. Ik voel een scherpe pijn in mijn hand en kijk verbaasd naar mijn hand. Ik heb me gesneden. Er ligt een halve avocado in mijn hand en mijn bloed vermengt zich met het groen van het vruchtvlees. Voor mijn ogen verandert de avocado in een bloedend strottenhoofd. Het strottenhoofd dat ik uit de hals van de man in Jarods huis heb getrokken. Het ligt bloedend in de palm van mijn hand, ik voel de warmte dat het strottenhoofd afgeeft.

Naar adem snakkend word ik wakker. Lars is ingedommeld, maar

wordt slaapdronken wakker. 'Nare droom, Abby?' zijn stem klinkt schor van de slaap.

'Ik denk het,' antwoord ik.

Hij rekt zich uit en trekt zijn kleding recht. 'Ik ga even wat te drinken halen, blijf nog maar even liggen.'

Als hij weg is ga ik op de rand van het bed zitten en kijk naar mijn handen. Er is niets te zien. Geen bloed. Niets. Waarom denk ik er nu aan terug? Ik dacht dat ik het weg gestopt had in een hoekje van mijn geest. Misschien is het schuldgevoel, omdat ik er Lars niets over heb verteld. Ik wil er niet meer aan denken. Ik wil niet herinnerd worden aan het donker in me. Het moet het dossier zijn dat het weer naar boven heeft gehaald. Ik bijt op mijn lip en sta op. Ik heb een weëig gevoel in mijn maag en laat mijn handen over mijn lichaam glijden. Als ze over mijn buik dwalen, houd ik ze geschrokken stil. Mijn buik voelt anders aan. Dan vraag ik me ineens af wanneer ik voor het laatst mijn periode heb gehad. Is het al meer dan drie maanden geleden? Ik zou toch niet....?

Ik loop naar de badkamer. Ik pak mijn toilettasje, kijk achter een rits en vind wat ik zoek. Een zwangerschapstest. Ik heb er nog één over. Ik had er wat gekocht omdat het laatste half jaar mijn periode erg onregelmatig komt. Ik moet het nu weten!

De twee minuten die ik moet wachten lijken eindeloos te duren. Ik kijk een paar keer om het hoekje van de deur om te zien of Lars al terug is met het drinken. Eindelijk na drie minuten durf ik te kijken. Ik laat de stick bijna uit mijn handen vallen als ik zie dat er twee streepjes op staan. Juist op dat moment komt Lars de badkamer in. 'Hoe gaat het met je?' zijn stem is warm en bezorgd.

'Beter,' zeg ik en ik merk dat het zo is. Hij ziet de stick in mijn trillende handen. 'Wat...?'

Ik knik, laat de stick met de twee streepjes zien en hij slaakt een vreugdekreet. 'We zijn zwanger!'

Hij tilt me op en overlaadt me met kussen. Ik doe mijn best om zijn

enthousiasme te evenaren, maar een stemmetje in me zegt dat het helemaal niet handig is om nu zwanger te zijn. Lars gaat zo op in zijn eigen geluk dat het blijkbaar niet tot hem doordringt dat ik veel terughoudender ben.

'Hoe ver zijn we?'

Ik haal mijn schouders op. 'Misschien een maand of twee?'

Zijn glimlach vervaagt iets als hij ziet dat ik niet straal van geluk.

'Ik...ik wil het aan niemand vertellen, Lars.'

'Waarom niet? Het is toch prachtig?'

'Dat is het ook, maar het is niet veilig. Ik bedoel, wij zijn niet veilig. Wie weet lopen er nog meer spionnen van Atria hier rond.'

Lars neemt me in zijn armen en drukt een zoen op mijn hoofd. Zijn energie maakt dat ik me veiliger voel. Ik ontspan in zijn armen.

'Ik zal er alles aan doen om jullie te beschermen. Als jij het nog even geheim wilt houden is dat prima, maar uiteindelijk zul je het niet meer kunnen verbergen.' Zijn hand glijdt over mijn buik. Ik kijk naar hem op. Zijn ogen stralen en lijken nog blauwer dan anders.

'Ik houd van je Lars Eriksson.' En ik meen het met iedere vezel die ik in mijn lichaam heb.

3

Mijn boekje is weer compleet en de uitgescheurde pagina's veilig met plakband teruggeplakt. Bij nader inzien is het niet zo gek dat Jarod ze eruit gescheurd heeft, ik ben nog steeds verbaasd over het feit dat hij niet mijn hele boekje heeft meegenomen.

Op de uitgescheurde pagina's, waar ik de eerste paar keer dat ik in het boekje had gekeken op zoek naar aanknopingspunten achteloos overheen had gekeken, staat waardevolle informatie. Het bevat een tijdtabel van Atria en de aardse tijd en ik lees de tekst aandachtig door.

1 week op Atria (7 dagen) is 1 jaar op aarde.

1 dag op Atria is 52 aardse dagen.

Onder de tijd is een klok in rechthoekige vorm getekend met lijntjes en cijfers. De lijntjes zijn onderverdeeld in vijf blokken. Ik beseft dat dit de Atriaanse versie van een klok is. Dat betekent dat ik die ook al een keer gezien moet hebben.

Ik blader verder. Voor me op de blaadjes staan twee stambomen, één ervan met mijn naam. Hier staat echter veel meer informatie op als op de gegevens die Jarod in zijn document had. Ik laat het aan Lars zien. 'Zou hij te weinig tijd hebben gehad om het over te nemen of klopt deze versie niet?'

'Je zult ze moeten vergelijken, Abby.'

Geen wonder dat Jarod de bladzijden eruit heeft gehaald. Omdat hij bang was dat ik met mijn notities onze wereld zou verraden? Mijn god, wat heeft hij me bespeeld, wat ben ik erin getuind.

Hier op de blaadjes staat mijn hele leven. Wie ik ben. Mijn familie.

Er staan niet veel namen bij die ik herken. De eerste stamboom is van mij, niet volledig want er zijn een aantal vakjes leeg. In het midden staat mijn naam in een hokje, naast mijn naam staat Neil in een eigen hokje en onze beide hokjes zijn verbonden aan een setje boven aan de pagina. Dat zijn waarschijnlijk onze ouders. Naast mijn naam staat een blokje met Lars' naam erin. Hij knijpt even in mijn hand als hij het ook ziet. Onder mijn naam is een streep verticaal getrokken die uitkomt in twee blokjes zonder namen, mijn hand gaat automatisch naar mijn buik en ik kijk Lars aan. 'We krijgen een tweeling!'

Hij laat zijn energie op mijn buik stralen. 'Ik voel één essentie, Abby.'

'Weet je het zeker? Misschien krijgen we later nog een baby?'

Lars schudt zijn hoofd, 'Hoe weten ze nu al dat wij twee kinderen krijgen, Abby? Kijk maar, bij Neil staan ook twee vakjes onder zijn naam.'

Ik zie ze staan, maar er staan geen namen in maar alleen 'tweelingen'. 'Ik wist niet dat Neil kinderen had, laat staan een tweeling.' Lars haalt zijn schouders op. 'Dat heeft hij mij ook nooit verteld.'

Op het tweede blaadje staat een andere stamboom met veel meer hokjes en streepjes die de hokjes aan elkaar verbinden. Een oudere familie? Avalon staat er in het onderste vakje, zonder nakomelingen zo te zien, of ik wist het niet. Avalon, die naam komt me vaag bekend voor.

'Zijn we die naam al niet eerder ergens tegengekomen?' vraagt Lars. Ik knik en lees de namen van de hokjes boven haar, die vermoedelijk haar ouders zijn. Olivier en Acretia. De rest van de vakjes zijn niet ingevuld, ik kan met geen mogelijkheid zeggen of die er zomaar staan of dat ze familie zijn waarvan ik de naam niet weet.

'Zie je dat,' zegt Lars terwijl hij met zijn vingers de lijn volgt vanaf het eerste vakje. 'Het lijkt wel alsof er een oudere versie van een stamboom onder deze staat. Hier zie je nog een dun lijntje.'

Ik zie het ook staan. 'Misschien wilde men iets verbergen?' In gedachten pak ik mijn ketting met een kleine ster waar in het midden een minuscuul diamantje zit, tussen mijn vingers.

Het blaadje van de Runen zit weer op zijn plek achter in het boekje. De vage hint van Jarods aftershave hangt nog steeds aan het dunne velletje. De eerste keer dat ik het open heb gevouwen, rook ik het al. Maar ik dacht dat het van opa was. Nu weet ik dat het de aftershave van Jarod is. Ineens bedenk ik me dat hij misschien het blaadje er wel in had gestopt. Als dat zo is, wist hij van het boekje af. Daarom wist hij ook dat het vol staat met aantekeningen. Wist hij dat het bij mij ergens in huis was.

Lars fronst zijn wenkbrauwen. 'Weet jij wat dit kan betekenen?'

Ik buig mijn hoofd, weg van zijn intense blik. Mijn vinger glijdt over de foto waar mijn stamboom op staat. Ik heb het vermoeden dat Jarod hem overschreven heeft. Dat hij zelfs nu nog invloed uitoefent op alles wat met mij te maken heeft. 'Nee, Lars. Ik heb werkelijk geen idee.'

Lars kijkt op zijn horloge, 'We moeten gaan.' Hij legt de camera onderin de kast.

We lopen richting de vergaderzaal. Ingrid loopt met ons mee als we langs haar kamer komen. 'Echt, ik word zo moe van al dat vergaderen, kunnen ze geen verkorte versie geven van alles wat ze te weten komen?'

Ik kan me Ingrid's reactie goed voorstellen.

'Nog even en ik loop gillend weg.'

Ingrid kennende zou ze het nog doen ook. We zijn aangekomen bij de vergaderkamer en ik zie dat we de laatste zijn. Ik ga naast Mayra en Lars zitten. Ingrid zit naast Paul. Ik voel het bloed wegtrekken uit mijn gezicht als Jesse als laatste binnenkomt en de deur sluit. Hij is het echt. Ik kan alleen maar luisteren naar Rena, als ze hem aan ons voorstelt. Jesse zegt dat hij infiltrant is. Hij is tien jaar voor FCIU op

Atria geweest. Heeft daar enorm veel informatie weten te verzamelen. Tien aardse jaren, dat is tien weken op Atria reken ik snel uit. Geen wonder dat hij geen spat is veranderd. Daarom ziet hij er zo jong uit.

Met verbazing hoor ik hem aan.

'Ik heb Atriaanse technologie naar de aarde weten te smokkelen. Technologie die niet eens zoveel van het onze verschilt.'

'Waarom doen ze zoveel moeite om ons te krijgen? Al die geheime missies... Waarom?'

Jesse kijkt naar me en wijst naar een scherm met een plattegrond. Met een druk op de knop komt er een ander beeld naar voren. Het is een plaatje van de sterrenhemel, maar ik herken het meteen. Het is de driehoek. Met de ster Atria erin. De plaats waar werkelijk een volk woont. Een volk buiten de aarde. Na al die jaren speculeren is het dan daadwerkelijk een feit. Er is leven buiten de aarde en het is zelfs zo dichtbij dat we het kunnen zien.

'Met de technologie van de Atriaanen kunnen we zelfs tussen de twee werelden reizen.'

Zouden ze ook op de aarde zijn? Tussen ons mensen wonen? Mijn gedachten dwalen af, terwijl Jesse verteld over een basis op Atria. Een veilige zone waar ongeveer tienduizend mensen leven.

Is dat genoeg om een volk in leven te houden? Zijn ze op zoek naar een nieuwe wereld? Ik besef pas dat ik de vraag hardop uit heb gesproken als Jesse naar me kijkt. 'Ze zijn niet op zoek naar een nieuwe wereld, maar naar een paar mensen.'

'Al die moeite alleen voor ons?' vraagt Ingrid.

'Ongeveer twaalf jaar geleden verscheen er in Amerika een portaal in de woestijn, vlak bij Area 51. Het is bij toeval ontdekt. Maar voordat de Amerikanen er onderzoek naar konden doen, was het portaal verdwenen. Een paar maanden daarna verscheen er een portaal in Tasmanië. Dat is niet meer dan een week waargenomen. Het langst bekend is het portaal in Zuid Australië. Die bestond tot een paar

maanden geleden. Er is eigenlijk nooit activiteit geweest bij het portaal.'

'Dus Pat was al bijna elf jaar de poortwachter en er gebeurde niets,' zeg ik. 'En zijn vader voor hem.'

'Onderzoeken wezen niets uit, zodat de regering er geen geld meer in stak en alles op een laag pitje zette.'

Rena geeft commentaar bij het volgende plaatje. 'Toen Jesse een aantal maal jouw naam hoorde vallen zijn we je in de gaten gaan houden, Abby. Op het moment dat je bevriend raakte met Laura en de eerste keer bij elkaar kwamen met jullie groep, zagen we ineens de activiteit in het portaal toenemen. Of beter gezegd, het energieniveau ging omhoog. We zagen niets.'

Het volgende plaatje is een warmtefoto. Geel groene figuren bij elkaar. Dat zijn wij! In het huis van Neil. In de foto ernaast het portaal met een geeloranje gloed.

'Dat is alles wat we met jullie kunnen delen, de rest is geheim.'

De rest? Rena weet dus meer.

Als even later iedereen de kamer verlaat, blijf ik zitten. Rena staat met Jesse te praten alsof ze niet gezien hebben dat ik er nog ben. Ik loop naar hen toe en vraag Rena of ik Jesse alleen kan spreken. Ze aarzelt even, maar vertrekt toch. Ik heb zoveel vragen. Maar kan hem alleen maar aankijken.

'Abby, je ziet er geweldig uit. Wat heb je met je haar gedaan?'

'Hoe kom je hier?'

Hij recht zijn rug, zonder mijn vraag te beantwoorden.

'Ben je al die tijd op Atria geweest? Is dat...' Ik kan mijzelf er niet toe zetten om de vraag te stellen die me al die jaren bezig heeft gehouden. Waarom hij mij heeft verlaten.

'De reden dat je nog steeds leeft, is te danken aan de informatie die ik op Atria heb verzameld.'

'Dan dank ik je daarvoor.'

Zijn ogen glijden over mijn lichaam. Vroeger zou ik in vuur en vlam

hebben gestaan. Nu niet meer. 'Ben je een soort spion?'

'Ik help de slechterik oppakken en krijg het meisje.' Hij pakt een lok van mijn haar en wind het om zijn vinger. 'Hij is naar je op zoek weet je dat? Bedaron. Als ik er niet was geweest had hij je al gehad.'

'Weet jij waar Neil is?'

Zijn vragende blik verwacht me. Weet hij niet wie Neil is?

'Die oude man heb ik wel eens gezien op Atria. Hij liep me meer voor de voeten dan dat hij hielp. Maar om antwoord te geven op je vraag: nee, ik weet niet waar hij is. Geloof je dat hij nog leeft? Ik heb gehoord dat hij dood is.'

'Neil is een vriend. Hij heeft me verteld dat Bedaron me zoekt.' Eigenlijk heeft hij het aan Lars verteld. Details.

'Je bent veranderd, Abby. Je bent zelfverzekerder nu je weet wie je bent. Ben je nog steeds zo van me onder de indruk, mijn buitenaardse schone? Ik neem het je niet kwalijk.'

Zijn zelfingenomen woorden zijn het zetje dat ik nodig heb. Het geluid van mijn hand die op zijn wang terecht komt vult de kamer. 'Is dat het antwoord op je vraag? Denk je dat je onze verbroken relatie op kunt pakken, alsof er niets gebeurd is?' Ik zie het antwoord op zijn gezicht. Mijn hand doet pijn, ik wrijf ermee langs mijn been.

'Wie is hij?'

'Bedaron?' vraagt Jesse terwijl hij met zijn hand langs zijn lippen strijkt. 'Hij zorgt ervoor dat de duivel het voor hem in zijn broek doet.'

'Ik geloof niet in de duivel,' antwoord ik terwijl mijn vingers met mijn ketting spelen.

'Als Bedaron met je klaar is, zou je wensen dat hij de duivel is.' Een klein spoor van rood bloed begint te stollen op zijn kin. Mijn vingers bevriezen in hun beweging als een herinnering aan een ander bloedspoor in mijn geheugen opduikt. Het bloedspoor op de kin van de man, die levenloos op de keldervloer van Jarods huis op Atria lag. Bedaron, de man waar ik doodsbang voor moet zijn volgens hem, zal

wensen dat hij mij niet chagrijnig had gemaakt.

‘Blijf uit mijn buurt, Jesse.’

‘Dat wordt lastig, aangezien Rena me gevraagd heeft om op je te letten.’

‘Ik heb geen oppas nodig. Ik ben niet meer de Abby die jij gekend hebt.’ Met die woorden draai ik me om en laat Jesse achter in de kamer.

4

De gang ziet er nog net zo vochtig en kil uit als de laatste keer dat ik hier liep. Alle cellen zijn leeg. Ik moet het Laura nog een keer vragen, ik moet zeker zijn voordat ik haar mijn bevindingen kan vertellen. Op het moment dat ik de hoek om ga, richting haar cel, komt Marco me tegemoet en hij schrikt van mijn aanwezigheid. Had ik zijn toestemming moeten vragen? Ik wil al beginnen met het maken van een excuus als de uitdrukking op zijn gezicht me tegenhoud.

‘Ze slaapt. Kom, stoor haar maar niet.’

Ik kijk langs hem heen de gang in. Het is net alsof hij mijn zicht wil blokkeren. Hij doet het heel subtiel maar ik merk het. Waarom krijg ik het gevoel alsof er iets niet helemaal in orde is? Hij gebaart met zijn hand om hem te volgen. Ik loop met hem mee. Voordat we de hoek om gaan kijk ik nog een keer over mijn schouder de gang in. Het enige dat ik zie is een schaduw bij haar deur, maar Marco loopt door en ik loop met gemengde gevoelens naast hem.

‘Laura...,’ begin ik.

Marco kijkt me met grote ogen aan. Ik wil vragen hoe het met haar is, maar in plaats daarvan vang ik een plaatje op uit het hoofd van Marco. ‘Laura! Jezus, hoe kom jij eruit?’

Stomverbaasd kijkt Marco me aan, maar het duurt niet lang voordat er een sluw glimlachje op zijn mond verschijnt. Zijn hand komt omhoog richting mijn hoofd. Net voordat mijn spieren verkrampen door de stroomlading die uit het stroomstootwapen komt, hoor ik Marco met Laura’s stem zeggen: ‘Wat ben je toch een stomme trut!’

Daarna kan ik niets meer dan kermen van de pijn. De dosis elektriciteit verdooft mijn spieren en ik val op de grond.